

Sense complexos

Els entesos pronostiquen que a nivell mundial el 2000 serà pròsper des del punt de vista econòmic i que la democràcia continuarà guanyant terreny en tots els àmbits. Ja firmariem ara mateix que aquests pronòstics es compliran, encara que només fóra de manera modesta. El problema és que els pronòstics fets amb caràcter general només aventuren el balanç final, però passen per alt els detalls, que vistos amb lents d'aproximació (per exemple, des d'EL TEMPS) són molt importants.

El 2000 hi haurà eleccions presidencials a Rússia i als Estats Units i eleccions generals a Espanya. Està molt bé que li arribe el moment del relleu a Ieltsin i que es configure un govern fort a Rússia en el futur, però malament si açò ha de ser a costa de vessar la sang i reprimir les llibertats dels txetxens. Molt bé que

Clinton acabe el seu mandat al front del país més poderós del món, sense haver de dimitir abans d'hora per les campanyes dels seus detractors. Però no fa gens de gràcia que els candidats a succeir-lo demostren tan poc interès a reforçar les organitzacions internacionals i opten per la solució fàcil d'imposar els criteris nord-americans a la resta del planeta aprofitant la seua supremacia.

Molt bé, també, que José María Aznar es presente a la reelecció la pròxima primavera amb un balanç favorable des del punt de vista de l'economia. Però és lamentable que, en cent anys, Aznar i els seus no hagen estat capaços d'articular un discurs i una política més justes, des del punt de vista de les realitats nacionals de l'estat, que els seus avantpassats de la dreta espanyola de començaments de segle. Aznar tampoc ha mirat al seu

voltant, i si ho ha fet només ha vist el que li ha interessat. Potser el 2000, quan es presente a les eleccions i no aconseguisca la majoria absoluta que desitja (per què serà?), li obrirà els ulls. Encara que som escèptics.

Aquí, als Països Catalans, l'any que ara comença serà ben especial des de molts punts de vista. Eduardo Zaplana culminarà els macroprojectes que ha impulsat des del poder quasi absolut del PP al País Valencià, mentre les forces polítiques de l'oposició progressista comencen a recuperar el terreny perdut perquè

algun dia, prompte, les Corts Valencianes reflectesquen millor la realitat social i política del país.

També, malgrat les tendències centristes de Zaplana (amb el centre a Madrid), l'any 2000 s'intensificaran les relacions econòmiques, cíviques i culturals entre el País Valencià, Catalunya i les Illes Balears, amb l'aparició

en escena d'un vell conegut, l'Aragó, que ha passat massa temps ignorant Barcelona i ignorat des de Barcelona. Al contrari de Zaplana, els governs de Jordi Pujol a Catalunya, Francesc Antich a les Illes Balears i Marcelino (o Marcel·lí) Iglesias a Saragossa, que tots tenen en comú la necessitat de pactar polítiques amb un suport ampli als parlaments respectius, confluiran a poc a poc i sense complexos en un marc de relacions més raonables del que hem vist fins ara.

A veure si tot plegat serveix per evitar els errors comesos a l'estat espanyol durant l'últim quart del segle XX i per a traure profit dels encerts. Es tracta d'avançar cap a un marc de convivència cultural, lingüística i nacional que es base en el respecte, la democràcia i la igualtat. Sense que ningú haja de combregar amb rodes de molí. ■

“Potser el 2000, quan Aznar es presente a les eleccions i no aconseguisca la majoria absoluta que desitja (per què serà?), li obrirà els ulls. Encara que som escèptics.”

SOCIETAT

56

Les apostes de Zaplana

Mario Reyes

58

Mirar-nos legalment i amb neutralitat

Jaume Risquete

60

Any de jubileu a la fi de l'era de Joan Pau II

Annabel Abril

62

Vent, deixalles i carreteres

Jordi Garriga

63

L'any de la moda

Joan M. Oleaque

CULTURA

66

Cultura: continent o contingut?

Eliseu T. Climent

68

El mil·lenni de la família Borja

Jordi Sebastià

ESPORTS

76

Els jocs de la reconciliació

Jordi Finestres

78

El futbol de l'Euro, a debat

Jordi Finestres

OPINIO

82

Els efectes del 2000

Joan Francesc Mira